

Petr Hájek: Podvolení: Bláznění kolem koronaviru má zakrýt něco horšího. Německo chystá druhý díl migrantské invaze. Ústavy jako cár papíru? Trojnožka dvouhlavé saně M+L. Spustí to již za pár dní. Pryč z Titaniku!

- CZ24 News | 20. září 2020

PETR HÁJEK upozorňuje, že experiment s euronegroidní rasou, na jejímž životě tyranům z EU jediné záleží, vstupuje do možná rozhodující fáze

V třetění kolem nesmyslného sčítání počtů nakažených koronavirem ustupují do pozadí všechna ostatní témata: Zvláště ta, která mají sílu zabít nejen jednotlivce, ale celý náš národ a stát. Brusel (nejen) nám chce již za pár dní v „pandemickém závětří“ nadiktovat novou verzi „povinných kvót“ na rozvoz migrantů především do zemí, které se zatím invazi dokázaly bránit. Patříme mezi ně. Půjde tak o další – a možná rozhodující – kolo zničujícího seriálu o naše bytí a nebytí. O něm však téměř nikde ani slovo.

Místo toho tančíme korona-tanečky dirigované mainstreamovými médii: Parlamentní opozice se z jejich rytmu snaží před volbami vyždímat, co jde. Nebylo by na tom nic zvláštního. Vždyť bojuje o život. Typicky pokrytecké na tom však je, že to byl právě „demoblok“, kdo na jaře nejvíce spílal Andreji Babišovi, že nerozvolňuje karanténní opatření dost rychle a nyní vytváří dvojité slepé situace: tím, že jsme vybrali první nápor jako premianti, podařilo se médiím rozšířit pocit, že je to všechno – minimálně ze zdravotního hlediska – blbost.

Nástup

Kdo si koupil mou knížku **Úder - deset týdnů které otráslы světem** (pokud ji již nemají u vás v knihkupectví, lze ji stále získat přímo u zdroje [v nakladatelství zde](#)), ví, že jsem před tím varoval. Přicházejí mi nyní mnohé dopisy čtenářů, kteří se „kají“, že v první chvíli tato varování nebrali vážně, že se jim zdála přehnaná. Za největší chybu jsem pokládal otevření hranic. Avšak zdaleka ne jen kvůli koruně, ale také (či především) kvůli migrantské invazi, která tu covidovou předcházela a musela ji rovněž nutně následovat. A je to tady.

Babiš rozvolňoval, jinak by ho lidé zmanipulovaní do pocitu bezstarostnosti sežrali. Teď ho titíž obviňují, že rozvolňoval příliš rychle. A v nastalé vřavě (probíhá v celé EU) začíná Brusel naplno úřadovat svou hlavní agendu – migranty a „zelený úděl“. Princip je v podstatě stejný jako s Covidem. Německá exministryně obrany v roli šéfky Evropské komise (spolu s Merkelovou dvouhlavá saň požírající Evropu) právě oznámila ostré přitvrzení: Do roku 2030 chce snížit „emise“ (česky „zničit zbytky hospodářství“) již dokonce o pětadesát procent!

„Plně si uvědomuji, že navýšení ze 40 na 55 procent se může zdát hodně, ale naše ekonomika a průmysl to zvládnout může. Cíl, který si stanovíme pro Evropu je ambiciózní a dosažitelný,“ prohlásila von der Leynová. „Do příštího léta budeme revidovat naše klimatické a energetické cíle, aby odpovídaly cíli 55 procent. Chceme reformovat systém zdanění energií. Naše současná spotřeba surovin, energie, vody, potravin a půdy není dlouhodobě udržitelná.“

Povšimněme si té dikce: kdo je to „naše ekonomika a průmysl, naše spotřeba“? To mluví o Německu? Nikoli. Ona již jasně dává najevo, že EU je „jednotný federální stát“. Kdo ji k tomu zmocnil? Nikdo. A nic se neděje. Šéfové členských států buď jen mlčí, nebo dokonce nadšeně souhlasí. Všechno je to pochopitelně v přímém rozporu i s Lisabonskou smlouvou, onou hanbatou a podvodem přijatou náhražkou „Evropské ústavy“, kterou občané členských států, pokud jim tehdy ještě dovolili hlasovat v referendu, odmítli. A nikomu to nevadí.

Cár papíru?

Členské státy nicméně své „základní zákony“ ještě mají. Jenže ústavami se naši demokratičtí diktátoři ohánějí pouze v případě, že je lze použít na další omezení občanských svobod, nebo další okrouhání státní suverenity. Jinak jde o bezvýznamný cár papíru. Právě tak to dal najevo náš ústavní soud, když přinutil prezidenta Klause podepsat zmíněnou Lisabonskou smlouvu (LS). Prezidentovými výhradami se dokonce ani nezabýval. Prostě prohlásil, že LS v rozporu s ústavou není a že to ani nemusí zkoumat. A bylo. A logicky právě existence LS způsobila, že nám mohli Němci spolu s Bruslem nadiktovat povinné migrantské kvóty – a když jsme je přesto odmítli, nechali nás odsoudit. Vždyť jde přece o „vládu práva...“

Nedávno německý ústavní soud označil za neústavní astronomický balík, který chce Brusel použít na „zelený úděl“ (a záchranu krachujících zemí eurozóny, Itálie Španělska a Francie na místech prvních). A co se stalo? Nic. Prostě toto „soudní rozhodnutí“ soudruzi ignorují. Není to pro ně totiž nic neznámého. Když Merkelová Zvládneme To otevřela doširoka brány Německa (a tím do celé EU) migrantské invazi, Bavorsko požádalo tamního nejuznávanějšího ústavního právníka o studii, zda šlo o porušení německé ústavy.

Udo di Fabio dospěl k závěru, že „spolková vláda odmítnutím kontroly hranic země jasně porušila ústavní právo.“ Doslova uvádí: *„Na základě Ústavy je Spolková vláda zavázána znovu zavést efektivní kontrolu spolkových hranic, jestliže jsou společné evropské zabezpečení hranic a systém přistěhovalectví dočasně nebo trvale narušeny. (...) Ústava negarantuje ochranu všech lidí z celého světa nebo povolení ke vstupu všem do země. Žádná taková neomezená povinnost neexistuje ani v evropském ani v mezinárodním právu.“* A nakonec přidává klíčové konstatování: *„Státní hranice jsou nosnými stěnami demokracií. Kdo je rozvalí, měl by vědět, co činí. Může být obtížné účinně a současně humánně chránit hranice, avšak žádná vláda se tohoto úkolu nemůže vzdát.“*

A co se stalo? Nic. Jen to, že právě Merkelové „druhá hlava saně“ Lejnová připravuje další migrantský zákon. Jak jinak než v době „německého předsednictví EU“ – právě tak, jako když se připravovala hanebná Lisabonská smlouva. Vše samozřejmě proběhne téměř bez zájmu oficiálních médií, protože přece ta korona...

V tomto smyslu je však důležité připomenout, že německé elity bojují i proti vlastním lidem – právě tak jako u nás. A právě tak jako u nás se i tam občas najdou stateční, kteří navzdory riziku kariér a mediálních štvanic nemlčí. O jednom z nich se ve svém příspěvku pro Protiproud zmiňuje **Antonín Minarský**:

Thilo Sarrazin: Gigantické selhání německých elit

Thilo Sarrazin byl od 30. dubna 2009 do roku 2010 členem představenstva Německé spolkové banky. 2. října 2010 byl ze svého místa vyhozen na základě neuvěřitelné mediální smršti, která se v Německu strhla po vydání jeho první knihy „Deutschland schafft sich ab“ (V českém překladu vyšla kniha pod titulem „Německo páchá sebevraždu“ v roce 2011).

Nyní, deset let po vydání tohoto bestselleru, kterého se navzdory neslýchané mediální „antikampani“ v Německu prodalo přes jeden milión kusů, shrnuje jeho autor velmi pesimistickou bilanci. Sice se mu „prokletou knihou“ podařilo široké veřejnosti sdělit určité „zakázané zprávy“ (jako například že není jedno, kdo v Německu žije a jaké se zde rodí děti). Nebo že existují lidé, kteří jsou společnosti užiteční, ale na druhé straně i takoví, kteří ji ohrožují. A že imigrace má pro domácí obyvatelstvo většinou negativní důsledky. No prostě v „liberální demokracii“ učiněné kacírství.

Sarrazin zdůrazňuje, že vývoj posledních deseti let v otázkách migrace, azylu a islámu byl a je gigantickým selháním celé německé politické třídy. Kritizuje i hlavní německá média. Jaký div, že většina z nich od samého začátku jeho knihu tvrdě a jednostranně kritizovala, zároveň podsouvala čtenářům falešné vývody, které v knize jsou. Důvodem nebyla podle Sarrazina jen snaha o skandalizaci autora, ale také čistá nenávist novinářů a redaktorů k jiným než „oficiálním“ názorům. Tato „elita“ se za každou cenu snaží paralyzovat rozlišovací schopnosti lidí, potlačovat intelektuální zvědavost a zdravý lidský rozum.

Sarrazin zmiňuje jmenovitě Heriberta Prantla ze Süddeutsche Zeitung. Tento novinář Sarrazinovi do očí přiznal, že celou jeho knihu nikdy nečetl, protože to bylo „nad jeho síly“. To mu ovšem nezabránilo na Sarrazina a jeho knihu nevybíravě útočit. Něco jako stále slavný skeč České televize proti knize Petra Hájka (kterou významný „recenzent“, jak v přímém přenosu doznal, nečetl).

Pět let od zahájení migrantské invaze, vydává Sarrazin další knihu „Stát na hranici svých možností“ Je o dopadech imigrace na Německo v minulosti i současnosti. Konstatuje, že německé populaci bylo už před rokem 2015 vtloukána do hlav „přípravná mantra“, že imigrace vždy existovala a že je pro domácí přínosná. Sarrazin říká, že přínosná a prospěšná je však jediné pro přistěhovalce – pro místní byla a je naopak převážně negativní a zničující. Existovaly výjimky, ale jen pokud byli přistěhovalci malé menšiny s podobnou kulturou, s ochotou pracovat, s ochotou vřadit se do německé společnosti. Většinou tomu tak ovšem nebylo. Imigrace téměř výhradně působila a působí Němcům velké škody nebo dokonce fatální ohrožení.

„Německo páchá sebevraždu“ je depresivní čtení a „Stát na hranicích svých možností“ v tom pokračuje. Je o selhání vlastních elit, je o zradě zájmů vlastních občanů. Ale je také o tom, co nás čeká, jestli se podvolíme všemu, co nám vnutí Evropská unie v čele s Německem.

Podvolení

Tohle slovo je důležité. Ať již jde o korona-šílení, o zeleno-šílení, nebo plán na nahrazení evropských historických států a jejich národů „euronegroidní“ rasou vzniklou z migrantských vln. Sociální inženýři ovládající EU (a většinu mezinárodních organizací jako je OSN, Světová zdravotnická organizace a desítky jim podobných) to ani zdaleka nevzdali. Koronakrize je jen další „záchranný kruh“, na němž se snaží z posledních sil zachytit a dovést do konce plán na celosvětovou „hypertotalitu“ alespoň v evropských a amerických podmínkách. Jejich záchrana je ovšem – naše utonutí.

Rozhodující tedy bude, zda přece jen přinutí stále více se bouřící národy k „podvolení“. Vytvoření viru, který ve strachu spoutá celý svět, je jen jedním z mnoha kroků na této cestě do otroctví. Nesmíme proto ani na okamžik přestat sledovat i ty ostatní. Připravovaný druhý díl migrantské invaze, který se chystá Brusel pod křídly německé orlice nyní „zabetonovat“ do nového nařízení, je základní nohou čarodějné „trojnožky“ dvouhlavé německé saně: migranti, klima, pandemie.

Nedokážeme se jí nepodvolit, pokud zůstaneme uvnitř našeho (chudnoucího, ale stále ještě luxusního) koncentráku. Ve výstavbě těchto „zařízení“ jsou naši západní sousedé mistři.

Právě proto ostatně soudím, že není nic důležitějšího, než každodenně pracovat na přípravě czexitu, jakkoli to dnes ještě asi většině občanů nedochází. Krize, které prožíváme – a ty, které nám teprve chystají – mají totiž jen dvojí řešení: Podvolení se, nebo vyklouznutí. Čekat, že Titanik nám spustí záchranný člun, je pustá iluze: nemá ani jeden.

Je to buď, anebo.

Autor: Petr Hájek